

Den tillægsskattepligtige indkomst kan opgøres på grundlag af specifikationer, der allerede findes ved sædvanlig opgørelse af skattepligtig indkomst og formue.

Hvis reglerne om tillægsskat havde været gældende i 1984, ville provenuet af tillægsskatten være ca. 8½ mia kr. Ca. ½ million personer ville betale tillægsskat, heraf en fjerdedel mindre end 3.000 kr. årligt, en fjerdedel 3.000–9.500 kr., en fjerdedel 9.500–19.000 kr. og en fjerdedel mere end 19.000 kr. Dette skal sammenlignes med, at der faktisk i 1984 er 1,2–1,3 millioner personer, der berøres af progressionen, og at den progressive del af statskatten indbringer godt 10 mia kr.

Det bør positivt overvejes at anvende den *tillægsskattepligtige indkomst* som grundlag for en *ny socialindkomst*, dog med supplerende formuetillæg efter allerede anvendte retningslinjer.

Denne fornyelse af socialindkomstgrundlaget bør kombineres med en effektiv samordning af skattesystemet og samtlige indkomstgraderede ydelser, så ingen familier berøves hele udbyttet af en indkomstfremgang i form af stigende skatter og faldende ydelser.

ad 4

Tillægsskatten i den beskrevne udformning kan først fuldt gennemføres i løbet af en *overgangsperiode* på nogle år.

Overgangsordningen må udformes, så det faktiske kapitalafkast undervejs helt erstattes af det faste formuetillæg på 5 pct. Personer med store rentefradrag eller formueindtægter skal have den længste tilpasningstid; dog skal overgangsperioden kun i ekstreme tilfælde være længere end 3 år.

I overgangsperioden skal bundgrænsen for tillægsskatten gradvis hæves op til det permanente niveau (180.000 pristalsregulerede 1984-kr.).

Efter overgangsperioden vil faktisk kapitalafkast og faktiske renteudgifter kun påvirke grundlaget for den proportionale beskatning.

I hvert fald efter overgangsperioden vil det være nærliggende at overveje den automatiske *rente-skatteordning som teknisk metode* for den proportionale rentebeskatning.

Ordningen indebærer, at rentebetaleren tilbageholder og beholder f.eks. halvdelen af den skyldige rente som sin skattefordel og modtagerens skat. Systemet vil forudsætte visse statsrefusioner til

skattefrie og realrenteskattepligtige og til udlændinge med danske papirer, men for almindeligt skattepligtige personer og selskaber kunne det fungere som den definitive renteskatteafregning. Systemet understreger den reelle økonomiske konsekvens af en reform, hvor renter altid beskattes og giver fradrag med en fast procent. Virkningen for rentebetalere og rentemodtagere svarer til, at man fjerner alle renteposter fra opgørelsen af den skattepligtige indkomst og nedskærer renteniveauet med skatteprocenten.

Det kan modsætningsvis fastslås, at socialdemokratiet *ikke ønsker at afskaffe rentefradraget* med den konsekvens, at skatteydere med proportional skat får deres reelle rentebyrde næsten fordoblet.

Denne stillingtagen skal ses i sammenhæng med den udvikling, der har været i renteniveau, inflation og skattetryk i Danmark og andre vestlige lande.

Realrenten (rente ÷ inflation) har været stigende, bl.a. fordi stigende skatter og eksisterende regler om fradragsret for renteudgifterne har øget afstanden mellem brutto- og nettorenten. Derfor er det langt fra alle, der i det lange løb har mærket den stigende realrente som en ekstra byrde.

Specielt har personer med høje skattepligtige indkomster under et progressivt skattesystem fået den stigende rentebyrde mere end betalt i sparet skat og inflationens aflastning af restgældens tyngde. Omvendt har folk med høj indkomst ikke haft tilskyndelse til at spare, hvor de blev udsat for indkomstbeskatning af afkastet. Bl.a. derfor har vi set den voldsomt stigende interesse for skattebeholdninger pensions-, forsikrings- og opsparingsordninger. Som følge af de meget store fordele, der med høj realrente blev knyttet hertil, opstod også nødvendigheden af at gennemføre realrenteafgiften på disse ordninger.

Personer med lav indkomst (inden for proportionalstrækket) har fortsat haft et lille positivt afkast ved at spare op i private værdipapirer og har på den anden side ikke kunnet opnå så stor skattefordel ved gældsstiftelse, at sparet skat sammen med inflationen betalte hele renten.

Meget forenklet kan udviklingen fra ældre tider med lav rente og stabile priser til nutiden med høj rente og en vis inflation illustreres med følgende sammenligning af den disponible realrente (dvs. nettorenten efter fradrag af skat og inflation):